

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

|| Η ΒΑΓΙΩ, Η ΒΑΓΙΤΣΑ Κ' Η ΒΑΓΙΟΥΛΑ ||

(Μακεδονική διήγησης)

'Η μάμπω-Βάγια, είχε τρεις θυγατέρες. Τη Βάγια, τη Βαγίτσα, και τη Βαγιούλα και ζούσαν σ' ένα μεγάλο δάσος. Μά ήτανε φτωχές, όπως τ' αταρογάλαμα πτό χωράφι τόν χειμώνα. Μέναν σ' ένα ξεραπωμένο σπίτι, που βλέπανε τόν ούρανό απ' τόν τρύπιο ταβάνι, και πού τ' α κλαδιά τών δένδρων μπαί ανε μέσα στην κάμαρη, από τ' α ρήγματα τών τοίχων. 'Ο άνδρας της, ό γέρω-Βάγιας, μά ήμερα, τίν πήρε κατά μέρος και τής μίλησε :

— 'Η πείνα και ή δρατυχία, μάς λύνει ζωντανούς. 'Εγώ θά πάω εκεί που πίνει ό ήλιος τόν ψωμί, μήπως και εύρω τύχη. Θά ζητήσω τήν τύχη ή τόν χάρο. 'Αν βρω τήν Μοίρα, θά γυρίσω πλούσιος, αν βρω τόν Χάρο, θά τόν παρακαλέσω νά στείλη τήν ψυχή μου στό Θεό, γιά νά τόν παρακαλή γιά τήν δική σου και τών κοριτσιών μας τή ζωή.

'Ετσι ό γέρος έφυγε και ούτε ξαναφάνηκε πειά...

Φαίνεται πός ούτε τήν Μοίρα του συνήτησε, ούτε τόν Χάρο ήρε, γιατί ήμερα καλή δέν είδανε οι δικόι του.

Πέρασε άρκετός καιρός άκόμα ! 'Η γυναίκες άδυνάτισα, λόγιασαν σάν κλωστές και δέν μπορούσανε νά σηκωθούν από τόν στρώμα. Τά μυρμηγκία τους κουβαλούσανε τροφή και τ' α χελιδονία ξύλα μικρά, γιά τή φωτιά τους. Μιά ήμερα ό γεροχελιδονος, πού γιάλιζε τ' α φτερά του στόν ήλιο, τούς μίλησε και τούς ειπε αυτά τ' α λόγια :

— Τά ροδάκινα κοντεύουσε νά ώριμάσουν. 'Ο χειμώνας έρχεται. 'Εμεις θά φύγουμε μακριά και τ' α μυρμηγκία θά τρυπώσουνε, βαθεία μέσα στή γή. Σεις τι θά γίνετε μονάχες ; 'Ελάτε νά σ' ας πάροουμε μαζί, εκεί πέρα μακριά, όπο' γεννιέται ό ήλιος, κι' ή γή εινε πάντα ζεστή, κι' ό ούρος νότος γαλάζιος και τ' α φρούτα και οι σπόροι πέφτουν από τ' α δέντρα και τ' α κλαδάκια, σάν βροχή.

Ποίν φύγουμε τ' α χελιδονία τράβηξε κι' ή γρηά νά βρη τήν τύχη της μαζί με τ' ας κόρες της. Δρόμο πέρνει, δρόμο άφινει, με τόν πρόσωπο πάντοτε πρός τήν ανατολή του ήλιου, πάντα κυνηγημένη από τούς χωράτες και τ' ας χωριάτισσες πού τήν έπερναν γιά ζητιάνια... Κάθε πρωί καλωσόριζε τόν ή-

λιο και κάθε βράδυ τόν παρακαλούσε :

*"Ηλιε μου, έβγα πειδ άδη
και ρεϊξέμας τόν δρόμο..."*

Γέροι σαλίγκαροι, σοφοί—γραμματικοί—καλαμαράδες, τής δείχναν πού ήτανε τροφή στό δρόμο και λαγγεντές νυφίτσες, σεργιανές, τούς κάναν τή νύχτα συντροφιά, στην έρημιά, νά μη φοβούνται

'Ετσι βαδίζοντας πρός τήν 'Ανατολή έφθασαν σ' ένα μέρος, πού ήταν κίτρινη ή γή, και τ' α στίπια άπτερα. Κόσμος με γένεια μακρού, έτρεχε φωνάζοντας στους δρόμους.

'Η Βάγια, ή Βαγιώ, ή Βαγίτσα κι' ή Βαγιούλα, τάχασαν ! 'Οταν στό μιά «στρέχα» μά καλή φωνή τούς μίλησε :

— Καλώς άνταμωθήκαμε κι' έλάτε νά τ' α πούμε !

'Ηταν ό γεροχελιδονος πού ειχεν ερθει έν τώ μεταξύ, κι' έπέβλεπε τ' α άλλα χελιδονία του, πού φκιάναν ή καθαρίζαν τ' α φωνές τους. Με τ' α φτερά τους τ' α χελιδονία ειχαν φτάσει πειδ μπροστ' ι, και ήσανε χαρούμενα κι' εύτυχημένα από τήν ζέστα του ήλιου και τ' ας καθαρές τ' ας ζέστερες ήμέρες.

'Εκείνη τή στιγμή έπέρασε από μπροστά τους, ένας άνθρωπος κίτρινος σάν τόν κερι. 'Από κοντά του έτρεχε ένας κόσμος άγριος και φωνακλός, πού βλασφημούσε, έσήκωνε τ' α χέρια του και χτυπούσε κι' έσπρωχνε τόν ώχρό άνθρωπο, με τόν ώραϊτο χλωμασμένο πρόσωπο, πού ήταν σάν μισοσβυσμένος ήλιος.

'Ενας από τούς άγριανθρώπους αυτούς πούχε γένεια μακρού, άνακατωμένα και άκάθαρα, έσκυψε άξαφνα σέ κάτι καλαμής πού ήσανε εκεί, κόκκινες, χλωμοπράσινες, μ' ένα τριανταφυλλί λοφέιο στην κορφή τους, και προσπάθησε νά κόψη ένα χονδροκόλαμο, γιά νά χτυπήση, πειδ πολύ και πειδ βαίειά μ' αυτό τόν ώχρό άνθρωπο. 'Η καλαμιά όμως άρνήθηκε νά του δώση και τούκοψε τ' α χέρια του... 'Εκείνος έκοψε τότε ένα με τόν μαχαίρι του, και χτύπησε μ' αυτό στό κεφάλι τόν ώχρό άνθρωπο, πού βάδιζε λυπημένος και θλιμμένος σάν πονεμένος βασιλιάς.

'Εφριξε ή καλαμιά, άνατρίχιασ ν τ' α φύλλα της, κτρινισε δλη ως τή ρίζα της, και τ' α κόκκινα άνθη της έγιναν

